

Arrest

nr. 273 887 van 9 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 3 februari 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 7 februari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 18 maart 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 11 januari 2022.

1.3. Op 3 februari 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 7 februari 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1984 te Cuscatlan. U behaalde in 2003 een diploma boekhouding. In 2005 begon u gerechtswetenschappen te studeren aan de Universidad Modular Abierta en na verschillende onderbrekingen stopte u een laatste keer met deze studies in december 2019.

In 2007 huwde u met Do.(...) E.(...) R.(...) D.(...) L.(...) C.(...). In 2016 gingen jullie uit elkaar, waarna jullie op 18 februari 2018 officieel gescheiden zijn. Samen hebben jullie twee kinderen, Do.(...) S.(...) R.(...) D.(...) (O.V. (...)) en Da.(...) G.(...) R.(...) D.(...) (O.V. (...)). Tijdens uw huwelijk, van 2007 tot maart 2016, woonden jullie samen in de kolonie San Antonio, pasaje (...), Cojutepeque. Vervolgens verhuisde u met uw kinderen naar de Avenida Ruana, Barrio E.(...) C.(...), huisnummer (...) in de gemeente Santa Cruz Michapa van het departement Cuscatlan. U hebt één halfzus langs moederszijde, Gl.(...) V.(...) Go.(...) D.(...) Es.(...) (O.V. (...); (...)). Zij verliet El Salvador in 2018 om redenen die geen verband houden met de redenen waarom u El Salvador verliet.

Sinds 1 mei 2012 werkte u voor het gemeentebestuur van Santa Cruz Michapa waar u binnen verschillende afdelingen administratieve functies uitvoerde. Omwille van de toxische sfeer op het werk vroeg u uw ontslag aan. Hierop vertelde de burgemeester u op 6 december 2019 dat u kon vertrekken en ging u voor het laatst werken op 12 december 2019.

Op 6 januari 2020 ging uw zoon samen met een buurjongen, Is.(...) L.(...), voetballen op het voetbalplein in Colonia Santa Clara, niet zo ver van uw huis. Toen Is.(...) de bal wat verder weg moest gaan halen, kwam er een bendelid van de bende 18 naar uw zoon toe. Dit bendelid wilde dat uw zoon met hem meeging en dreigde hem te vermoorden indien hij dit niet deed. Toen Is.(...) terugkwam met de bal, verdween het bendelid plots. Uw zoon kwam naar huis en vertelde u wat er gebeurd was. U belde naar de vader van uw zoon en jullie gingen diezelfde dag nog naar de politie om aangifte te doen. De volgende dag werd u rond vier uur in de namiddag gebeld door een privénummer. Een bendelid zei u dat hij wist dat u een aangifte had ingediend en bedreigde jullie. De volgende dag kocht u jullie vliegtickets naar België. Op 27 januari 2020 ontving u nog opnieuw een telefoontje van een anoniem num

U verliet El Salvador samen met uw kinderen op 2 februari 2020. U vloog via Spanje naar België, waar u op 3 februari 2020 bent aangekomen en vervolgens op 7 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: de paspoorten van u en uw kinderen, uw identiteitskaart, de geboorteaktes van uw kinderen, uw echtscheidingsvonnis, de aangifte die u deed bij de politie, uw reisinformatie en nieuwsberichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit haalt.

Om te beginnen zijn de verklaringen die u aflegt bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) over hoe uw zoon benaderd werd door een bendelid tegenstrijdig met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U had bij DVZ namelijk verklaard dat uw zoon samen was gaan voetballen met een buurjongen, dat een bendelid hen benaderde en zij toen beiden bleven staan omdat uw zoon dacht dat de buurjongen dit bendelid kende. Het bendelid zou uw zoon apart hebben willen spreken, naar uw zoon zijn toegekomen en afstand genomen hebben van de andere jongen (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Tijdens uw persoonlijke onderhoud stelt u de feiten echter volledig anders voor. De buurjongen zou namelijk niet in de buurt van uw zoon zijn geweest op het moment dat het bendelid uw zoon benaderde, maar zou ergens ver op het grote voetbalveld de bal zijn gaan halen (CGVS,

p. 16, p. 18). Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen werpt u op dat de tolk bij DVZ u niet had verstaan omdat ze niet goed Spaans verstond en dat u er hetzelfde verklaard heeft als aan het CGVS (CGVS, p. 19). U had weliswaar in het begin van het interview gemeld dat u enkele dingen niet begrepen had bij het interview van DVZ, maar hebt eveneens verklaard dat u dan vroeg om zaken te herhalen en dat jullie elkaar dan weldegelijk hebben begrepen (CGVS, p. 2). Bijgevolg is het excuus voor uw tegenstrijdigheid uitermate zwak en weinig geloofwaardig gezien u bij DVZ eveneens uitvoerig verteld heeft over hoe uw zoon dacht dat de buurjongen het bendelid kende, maar ze hem geen van beiden kenden, hoe het bendelid uw zoon apart wilde spreken en hoe de buurjongen nog steeds niet door had dat uw zoon dit bendelid niet kende (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5).

Ook uw verklaringen over het gedrag van het bendelid kunnen niet overtuigen. Dit bendelid zou namelijk eerst nog gedreigd hebben om uw zoon te vermoorden indien hij niet deed wat er van hem gevraagd werd, voor het bendelid niet veel later verdwijnt zonder meer (CGVS, p. 16, p. 19-20). Volgens u zou dit komen omdat Is.(...), de buurjongen met wie uw zoon was aan het voetballen, terug richting uw zoon kwam (CGVS, p. 19). Dat het bendelid zich hier zomaar door zou laten afschrikken, is op zijn minst eigenaardig te noemen, gezien u ook verklaart dat dit bendelid ook al rondhing bij het voetbalveld voor hij uw zoon benaderde en dus logischerwijs wist dat uw zoon er niet alleen was (CGVS, p. 18). Dat uw zoon daarop ook niet eens gemerkt zou hebben dat dit bendelid vertrok, maar deze er gewoonweg plotseling niet meer was, terwijl deze persoon hem net nog met de dood zou hebben bedreigd, is eveneens weinig aannemelijk (CGVS p. 16).

Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over het tweede telefoontje dat u zou hebben gekregen. U liet bij DVZ namelijk optekenen dat u het tweede telefoontje kreeg op 25 januari 2020 (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert dat u dit pas kreeg op 27 januari 2020 (CGVS, p. 21). Uw poging tot verschoning, dat het u moeite kostte om alles uit te leggen bij DVZ en u zich vergiste door de zenuwen (CGVS, p. 21), is uitermate zwak. Bovendien is uw gedrag ook uitermate vreemd. U veranderde namelijk pas van simkaart na het tweede telefoontje. Gevraagd waarom u dit niet onmiddellijk deed na het eerste telefoontje, dat u kreeg op 7 januari 2020, argumenteert u dat u dacht dat er geen andere telefoontjes zouden volgen en u zich op uw gemak voelde omdat u wist dat u het land ging verlaten (CGVS, p. 16-17, p; 21). U verliet het land echter pas op 2 februari 2020, dat u zich dan op uw gemak zou voelen, terwijl u na het eerste telefoontje bijna een maand in El Salvador zou moeten blijven, staat lijnrecht tegen uw beweerde vrees die er eveneens voor zorgde dat u in deze periode quasi opgesloten leefden en waardoor u uw land verliet (CGVS, p. 19-20).

Daarbij kunnen ook uw verklaringen over hoe u bijna opgesloten leefde niet overtuigen. Zo moet u drie maal worden gevraagd hoe u uw tijd juist doorbracht, voor u hier een concreet antwoord op kan geven (CGVS, p. 20). Het is daarbij ook vreemd dat u aan uw ouders vroeg om boodschappen te doen, maar u wel zelf naar buiten zou gaan voor zaken zoals reiskoffers kopen (CGVS, p. 17). Dat u dan ook nog eens verklaart dat jullie probeerden geen muziek op te zetten zodat ze zouden denken dat er niemand was, houdt helemaal geen steek, gezien jullie wel films keken en spelletjes speelden, u nog uw huis verliet samen met de vader van uw kinderen en uw moeder ook nog boodschappen voor u deed (CGVS, p. 20). Verder is ook uw gebrek aan interesse in de situatie van de vader van uw kinderen bevreemdend. U zou hem nooit hebben willen vragen of hij nog problemen heeft gekend omwille van de problemen die u kende. Uw uitleg voor het CGVS, dat u geen goede communicatie met hem heeft (CGVS, p. 20), kan niet overtuigen en is overigens regelrecht tegenstrijdig met uw bewering voor DVZ dat u een goed contact hebt met uw ex-man ((DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Jullie communicatie was meer dan goed genoeg om hem onmiddellijk te bellen toen uw zoon benaderd werd door een bendelid, om samen naar de politie te gaan en om hem te vertellen over het telefoontje dat u ontving de volgende dag (CGVS, p. 16-17). U hebt bovendien weldegelijk nog contact met hem gehad, gezien hij u nog verteld heeft over de situatie in kolonie San Antonio (CGVS, p. 20) Dit gaat bovendien over de problemen waardoor u met jullie kinderen El Salvador hebt moeten verlaten en waardoor u beweert te vrezen voor jullie levens. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u enige interesse toont in de situatie van de vader van uw kinderen, zeker gezien uw bewering dat de verschillende bendes met elkaar praten en u daardoor niet bij de vader van uw kinderen zou kunnen gaan wonen (CGVS, p. 20). Dat u hier dan verder niet naar vraagt, ondergraaft nog verder de geloofwaardigheid van uw problemen.

Het is daarbij ook opvallend dat u de paspoorten van u en uw kinderen (documenten 1, 3 en 4) al aanvraag op 26 juli 2019, meer dan vijf maanden voor uw beweerde problemen. U zou deze paspoorten hebben aangevraagd omdat de vader van uw kinderen u toen al had gevraagd om uw kinderen in december 2019 te mogen meenemen naar Guatemala. U slaagt er echter niet in om een duidelijke reden of verdere details te geven over deze geplande reis. U beweert eerst dat de vader van de kinderen deze reis wilde ondernemen omdat hij een liefde had in Guatemala, maar u zou dit pas hebben ontdekt toen u in België was. Vervolgens komt u niet verder dat te zeggen dat ze Guatemala wilden bezoeken. Dat u zo weinig weet te vertellen over deze geplande reis, terwijl het gaat om een reis met uw kinderen over wie u het hoederecht had, kan maar weinig overtuigen, te meer omdat deze reis plots ook niet blijkt te zijn

doorgegaan en u zelf ook zonder enige aanwijsbare reden uw eigen paspoort had aangevraagd. Dat het iets routineus was, kan wederom niet overtuigen, gezien noch u, noch uw kinderen al eerder een paspoort hadden gehad (CGVS, p. 14).

Tot slot getuigt ook uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo vloog u via Spanje naar België. Ondanks dat u zich in een EU-lidstaat bevond, liet u het na om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw eerste excuus, dat u niet wist dat ze in Spanje asiel verleende, spreekt u onmiddellijk daarna weer tegen door te stellen dat u hier wel achter kwam, maar er geen aandacht aan schonk toen u zocht waar u asiel kon aanvragen (CGVS, p. 13). Deze houding ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen nog verder. Er kan namelijk redelijkerwijze van u verwacht worden dat als u werkelijk vreest voor uw leven, u ook zo snel mogelijk na aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming indient.

Voor de volledigheid dient er nog te worden opgemerkt, dat u aanhaalt dat er in El Salvador kolonies zijn waar je moet betalen om binnen te gaan, en dat je op de bus naast een bendelid zou kunnen zitten. Dit betreft echter de algemene situatie in uw land (CGVS, p. 22-23). Het CGVS betwist noch ontkent dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld, enkel dit feit volstaat evenwel niet een gegronde vrees, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Nog verklaart u dat u woonde in een gebied dat gecontroleerd werd door de bende 18 en uw echtgenoot woonde in gebied dat gecontroleerd werd door de bende MS. U verklaart echter over beide bendes dat zij niet echt een invloed hadden op uw dagelijks leven, noch toen u met uw echtgenoot woonde in kolonie San Antonio, noch toen u in Barrio El Centro woonde. U hebt ook nooit zelf iets moeten ondernemen toen u verhuisde van het gebied van de ene bende naar het gebied van de andere bende, en kreeg bovendien zelfs een soort toelating van de bende 18 om in uw huis in Barrio El Centro te wonen (CGVS, p. 7-9). De vader van uw kinderen kon bovendien, ondanks dat hij in het gebied van een rivaliserende bende woonde, naar uw wijk komen om de kinderen te zien (CGVS, p. 11). Bijgevolg kan louter het feit dat jullie woonden in gebieden gecontroleerd door andere bendes, ook niet dienen om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde kenbaar te maken.

U maakt verder nog melding van een toxische sfeer op het werk. Het CGVS erop wijst er echter op dat u al stopte met uw werk in december 2019, en u hierover verklaart dat u nadat u stopte met uw werk, hier niet langer problemen meer door kende (CGVS, p. 11). Ook wat betreft uw neef, die in 2016 zou zijn vermist geraakt nadat hij betrokken raakte bij bendes, dient er op gewezen te worden dat u zelf nooit persoonlijke problemen heeft gehad door wat er met hem gebeurd is (CGVS, p. 17-18). Ook de vrees die u aanhaalt voor uw dochter, dat ze meisjes niet alleen vermoorden, maar ook verkrachten en in mootjes hakken (CGVS, p. 22), is louter hypothetisch. Bijgevolg kunnen geen van deze zaken dienen om een nood aan internationale bescherming in uw hoofd kenbaar te maken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De nieuwsberichten die u neerlegt houden geen enkel verband met de door u aangehaalde persoonlijke problemen, maar hebben slechts betrekking op de algemene situatie in uw wijk en dorp (CGVS, p. 14-15). De paspoorten van u en uw kinderen, uw identiteitskaart en de geboorteaktes van uw kinderen hebben verder enkel betrekking op jullie identiteit. Het vonnis van de rechtbank over uw echtscheiding heeft louter betrekking op de echtscheiding en het hoederecht over de kinderen. De reisinformatie heeft enkel betrekking op uw reisweg. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De klacht die u neerlegt van de politie is louter gebaseerd op uw eigen verklaringen, de bewijskracht van dit document is dan ook gering.

De e-mail met opmerkingen die u het CGVS nog bezorgde op 25 januari 2022 via uw sociaal assistent bevat louter een omcirkeling van de tweede voornaam van uw moeder, meer bepaald 'El.(...)', zonder enige duiding, maar waarvan op basis van uw identiteitskaart kan worden vastgesteld dat dit 'Gl.(...)' zou moeten zijn. Dit heeft echter verder geen enkele betrekking op de door u aangehaalde feiten en doet dus ook geen enkele afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt

niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden

om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid dient er te worden opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw halfzus, Gl.(...) V.(...) Go.(...) D.(...) Es.(...) (O.V(...); CG(...)) een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dit bevestigd in haar arrest nr. 254 816 van 20 mei 2021.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48 tot 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift geen bijkomende stavingstukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden weet. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan

worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Aangaande de door verzoekster aangevoerde schending van de artikelen 4 en 20 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Daarnaast duidt verzoekster evenmin aan welk onderdeel van deze bepaling zij geschonden acht. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 4 en artikel 20 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoekster legt opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen af over hoe haar zoon werd benaderd door een bendelid. Haar vermelding dat zij enkele dingen niet had begrepen bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kan deze tegenstrijdigheid niet herstellen nu verzoekster ook verklaart dat zij dan vroeg om de zaken te herhalen en dat zij elkaar dan wel degelijk hebben begrepen;
- (ii) verzoeksters verklaringen over het gedrag van het bendelid kunnen niet overtuigen nu het op zijn minst eigenaardig is dat het bendelid zich zou laten afschrikken door het feit dat de buurjongen terugkwam en het evenmin aannemelijk is dat verzoeksters zoon niet eens gemerkt zou hebben dat dit bendelid vertrok, maar slechts zou hebben vastgesteld dat deze er plots niet meer was en dit terwijl het bendelid hem nochtans met de dood had bedreigd;
- (iii) verder legt verzoekster eveneens tegenstrijdige verklaringen af over het tweede telefoontje dat zij ontvangen zou hebben van bendeleden. Dat zij bovendien slechts na dit tweede telefoontje haar simkaart zou hebben veranderd is eveneens uitermate vreemd. Te meer nu zij als verklaring hiervoor opgeeft dat zij dacht dat er geen andere telefoontjes zouden volgen en zij zich op haar gemak voelde omdat zij wist dat zij het land zou verlaten, hetgeen klemt met de vaststelling dat zij het land pas een kleine maand later verlieten en zij gedurende die periode *quasi* opgesloten zouden hebben geleefd;
- (iv) verzoeksters verklaringen over hoe zij bijna opgesloten leefde kunnen evenmin overtuigen;
- (v) ook verzoeksters gebrek aan interesse in de situatie van de vader van haar kinderen is bevreemdend, te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat zij wel degelijk nog contact met hem heeft gehad;
- (vi) het is bovendien opvallend dat verzoekster de paspoorten van haar en haar kinderen al aanvraag op 26 juli 2019 en dus vijf maanden voor de beweerde problemen; haar verklaringen hiertoe zijn vaag en kunnen nog steeds niet duiden waarom ook zijzelf een paspoort aanvraag toen;
- (vii) verzoeksters houding getuigt evenmin van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade waar zij het naliet om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen;
- (viii) waar verzoekster nog aanhaalt dat er in El Salvador kolonies zijn waar je moet betalen om binnen te gaan en dat je op de bus naast een bendelid zou kunnen zitten, betreft dit de algemene situatie in El Salvador dewelke niet wordt betwist, doch welk feit niet volstaat om een gegronde vrees of een reëel risico aan te tonen;
- (ix) in zoverre verzoekster verklaart dat zij in een gebied woonde dat gecontroleerd werd door de bende 18 en haar ex-echtgenoot woonde in een gebied dat gecontroleerd werd door de bende MS, dient vastgesteld dat verzoekster zelf verklaart dat beide bendes niet echt een invloed hadden op haar dagelijkse leven, zij zelf nooit iets heeft moeten ondernemen toen zij verhuisde en zelfs een soort toelating

kreeg van de bende 18 om in haar huis te gaan wonen, alsook dat de vader van haar kinderen – ondanks dat hij in een gebied van een rivaliserende bende woonde – zijn kinderen mocht bezoeken;

(x) zo verzoekster gewag maakt van een toxische sfeer op het werk, moet worden vastgesteld dat zij al stopte met haar werk in december 2019 en zij verklaarde hierdoor niet langer problemen te kennen;

(xi) ook wat betreft verzoeksters neef die in 2016 vermist zou zijn geraakt, verklaart zij zelf nooit persoonlijke problemen te hebben gehad door wat er met hem is gebeurd;

(xii) ook de vrees die verzoekster aanhaalt voor haar dochter, dat ze meisjes niet alleen vermoorden maar ook verkrachten en in mootjes hakken, is louter hypothetisch en kan niet dienen om in haar hoofde een nood aan internationale bescherming kenbaar te maken;

(xiii) de documenten die verzoekster voorlegt en de e-mail met opmerkingen die zij het CGVS bezorgde zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(xiv) verzoekster heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij heeft in deze zin geen vrees aangehaald. Uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(xv) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groepering of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken en

(xvi) ten aanzien van verzoeksters halfzus werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen, die werd bevestigd door de Raad.

Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.3.1. Verzoekster verklaart dat haar zoon op 6 januari 2020 werd aangesproken door een bendelid van de bende 18 toen hij met een buurjongen was gaan voetballen. Dit bendelid wilde dat verzoeksters

zoon met hem meeding en dreigde hem te vermoorden indien hij dit niet deed, aldus verzoekster. Zij vervolgt dat het bendelid uiteindelijk wel verdween en dat zij vervolgens met haar ex-man een klacht ging indienen bij de politie. Verzoekster geeft tevens aan dat zij de volgende dag werd gebeld door een bendelid dat aangaf dat hij op de hoogte was van het feit dat zij een aangifte hadden ingediend en dewelke hen bedreigde. Op 27 januari 2020 zou verzoekster een tweede dreigetelefoon hebben ontvangen om uiteindelijk op 2 februari 2020 het land te verlaten.

2.3.4.3.2. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR *Guidelines*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR *Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten haar specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.3.4.3.3. Vooreerst merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat verzoekster opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen aflegt over de wijze waarop haar zoon benaderd zou zijn geweest door een bendelid van de bende 18:

“Om te beginnen zijn de verklaringen die u aflegt bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) over hoe uw zoon benaderd werd door een bendelid tegenstrijdig met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U had bij DVZ namelijk verklaard dat uw zoon

samen was gaan voetballen met een buurjongen, dat een bendelid hen benaderde en zij toen beiden bleven staan omdat uw zoon dacht dat de buurjongen dit bendelid kende. Het bendelid zou uw zoon apart hebben willen spreken, naar uw zoon zijn toegekomen en afstand genomen hebben van de andere jongen (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Tijdens uw persoonlijke onderhoud stelt u de feiten echter volledig anders voor. De buurjongen zou namelijk niet in de buurt van uw zoon zijn geweest op het moment dat het bendelid uw zoon benaderde, maar zou ergens ver op het grote voetbalveld de bal zijn gaan halen (CGVS, p. 16, p. 18). Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen werpt u op dat de tolk bij DVZ u niet had verstaan omdat ze niet goed Spaans verstond en dat u er hetzelfde verklaard heeft als aan het CGVS (CGVS, p. 19). U had weliswaar in het begin van het interview gemeld dat u enkele dingen niet begrepen had bij het interview van DVZ, maar hebt eveneens verklaard dat u dan vroeg om zaken te herhalen en dat jullie elkaar dan weldegelijk hebben begrepen (CGVS, p. 2). Bijgevolg is het excuus voor uw tegenstrijdigheid uitermate zwak en weinig geloofwaardig gezien u bij DVZ eveneens uitvoerig verteld heeft over hoe uw zoon dacht dat de buurjongen het bendelid kende, maar ze hem geen van beiden kenden, hoe het bendelid uw zoon apart wilde spreken en hoe de buurjongen nog steeds niet door had dat uw zoon dit bendelid niet kende (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5)."

Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat zij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS en ook doorheen haar persoonlijk onderhoud aldaar heeft aangegeven dat de verstandhouding met de medewerkster van de Dienst Vreemdelingenzaken heel slecht verliep en dat dit te wijten is aan het feit dat er geen tolk aanwezig was tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster geeft aan dat de medewerkster van de Dienst Vreemdelingenzaken heel slecht Spaans sprak en dus dat zij moeilijkheden hadden om elkaar te begrijpen, waarvan de commissaris-generaal niet op de hoogte lijkt te zijn. Verzoekster besluit dat er in deze omstandigheden onvoldoende garanties zijn om te besluiten tot een goed verloop van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor er ook geen rekening kan worden gehouden met de verklaringen die aldaar zouden zijn afgelegd.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden doordat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet verhindert immers niet dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* in het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst. Bovendien valt uit de notities van dit interview van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze af te leiden dat verzoekster bezwaar maakte tegen het feit dat zij zonder tolk werd geïnterviewd of dat er zich daadwerkelijk problemen met de vertaling zouden hebben voorgedaan. Integendeel blijkt hieruit dat verzoekster haar relaas heeft uiteengezet en dat haar aan het einde van het interview uitdrukkelijk werd gevraagd of zij verder nog iets wenste toe te voegen, hetgeen zij niet deed (administratief dossier, 'vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken' d.d. 16 maart 2021, vraag 3.8.). Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster het verslag van het gehoor (vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken), nadat dit haar werd voorgelezen in het Spaans, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, 'vragenlijst' en 'verklaring DVZ' d.d. 16 maart 2021). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft verzoekster – in weerwil van de voorgaande vaststellingen met betrekking tot de weerslag van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken – aan dat zij tijdens het interview enkele zaken niet begrepen had tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar verklaart zij eveneens dat zij dan vroeg om de zaken te herhalen en zichzelf en de dossierbehandelaar elkaar dan wel degelijk begrepen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 2). Verzoekster geeft ook aan dat, hoewel haar gevraagd werd om een samenvatting te geven, zij wel alle redenen voor haar vertrek uit El Salvador kon uiteenzetten (*ibid.*, p. 3). Uit niets blijkt derhalve dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat het interview geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het interview, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Verzoekster toont bijgevolg geen probleem of nadeel aan dat zij zou hebben geleden door de afwezigheid van een tolk. De Raad benadrukt te dezen nog dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische tolkproblemen op te werpen. Verzoekster slaagt er met de argumentatie in het verzoekschrift bijgevolg niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheid te herstellen.

2.3.4.3.4. Verder is het niet aannemelijk dat het bendelid dat verzoeksters zoon zou hebben bedreigd met de dood indien hij niet deed wat er van hem gevraagd werd, even later zonder meer zou verdwijnen (administratief dossier, CGVS, p. 16, 19-20). Verzoekster verklaart hierover dat dit zou komen omdat de

buurjongen waarmee haar zoon aan het voetballen was op dat ogenblik terug richting haar zoon kwam (administratief dossier, CGVS, p. 19). Dat het bendelid, dat volgens haar verklaringen bovendien al aan het voetbalveld rondhing en dus op de hoogte was van het feit dat haar zoon niet alleen was (administratief dossier, CGVS, p. 18), zich hierdoor zomaar zou laten afschrikken komt niet aannemelijk over. Dat verzoeksters zoon bovendien niet zou hebben gemerkt wanneer dit bendelid vertrok, doch het bendelid er “plotseling” niet meer geweest zou zijn toen Is. terug kwam en vroeg wat er gebeurde (administratief dossier, CGVS, p. 16), is evenmin allerminst geloofwaardig. Te meer nu hij verzoeksters zoon met de dood zou hebben bedreigd.

Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat zij niet zelf aanwezig was gedurende dit voorval en dat haar kennis voortkomt uit wat haar zoon haar achteraf heeft verteld. Zij wijst erop dat haar zoon erg geschrokken en getraumatiseerd is door wat er was gebeurd en hij duidelijk in een schoktoestand verkeerde, waartoe zij ook verwijst naar haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoekster geeft aan dat het dan ook mogelijk is dat haar zoon sommige elementen is vergeten en dat hij bepaalde elementen niet of op verkeerde wijze aan haar heeft verteld en citeert hierbij uit het artikel “*Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure*” van juni 2014. De Raad benadrukt dat, hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat verzoeksters zoon onder een zekere spanning staat/stonde wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, verzoekster geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in hoofd van haar zoon kan worden afgeleid. Bijgevolg toont zij niet aan dat haar zoon getraumatiseerd is, laat staan dat zij aantoont dat hij ingevolge hiervan niet in staat was om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de feiten die hij zou hebben meegemaakt met een bendelid en die hen ertoe hebben gebracht El Salvador te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog vervolgt dat zij enkel hypothesen kan formuleren betreffende het gedrag van het bendelid, dat bendeleden naar hun eigen zin handelen en dit op een onverwachte manier zoals ook blijkt uit landeninformatie waarmee de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden (“*Gangs and modern-day slavery in El Salvador, Honduras and Guatemala. A non-traditional model of human trafficking*” van Boerman en Golob) en van een verzoeker om internationale bescherming niet verwacht kan worden dat deze de handelingen van zijn belager verklaart te meer daar de commissaris-generaal het tegenovergestelde niet aantoont en zijn redenering dus puur op subjectieve bevindingen baseert, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van verzoeksters nood aan internationale bescherming *in casu* heeft gebaseerd op verzoeksters eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoeksters verklaringen onaannemelijk, inconsistent en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan bendeleden zouden moeten voldoen teneinde het vluchtrelaas van verzoekster aannemelijk te maken. Indien verzoeksters vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoekster echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in haar persoonlijk geval haar situatie anders is dan hetgeen normalerwijze kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen.

2.3.4.3.5. De commissaris-generaal merkt verder nog op goede gronden op:

“Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over het tweede telefoontje dat u zou hebben gekregen. U liet bij DVZ namelijk optekenen dat u het tweede telefoontje kreeg op 25 januari 2020 (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert dat u dit pas kreeg op 27 januari 2020 (CGVS, p. 21). Uw poging tot verschoning, dat het u moeite kostte om alles uit te leggen bij DVZ en u zich vergiste door de zenuwen (CGVS, p. 21), is uitermate zwak. Bovendien is uw gedrag ook uitermate vreemd. U veranderde namelijk pas van simkaart na het tweede telefoontje. Gevraagd waarom u dit niet onmiddellijk deed na het eerste telefoontje, dat u kreeg op 7 januari 2020, argumenteert u dat u dacht dat er geen andere telefoontjes zouden volgen en u zich op uw gemak voelde omdat u wist dat u het land ging verlaten (CGVS, p. 16-17, p; 21). U verliet het land echter pas op 2 februari 2020, dat u zich dan op uw gemak zou voelen, terwijl u na het eerste telefoontje bijna een maand in El Salvador zou moeten blijven, staat lijnrecht tegen uw beweerde vrees die er eveneens voor zorgde dat u in deze periode quasi opgesloten leefden en waardoor u uw land verliet (CGVS, p. 19-20).”

Door in het verzoekschrift opnieuw te hernemen dat zij dacht dat zij geen andere telefoonoproepen meer zou krijgen en de argumentatie dat het veranderen van een simkaart een redelijk ingrijpende beslissing is aangezien zij bijgevolg niet meer bereikbaar zou zijn voor personen die haar nieuw nummer niet zouden kennen zoals bijvoorbeeld de politie waar zij een klacht had ingediend, alsook dat zij na het tweede telefoontje meteen de beslissing nam om van simkaart te veranderen, komt verzoekster in wezen niet

verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster er dan ook niet in slaagt voormelde motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekster brengt overigens geen concreet verweer bij om de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent het tijdstip van de tweede dreigtelefoon te verklaren of te weerleggen.

Waar verzoekster voorts beargumenteert dat het enkele feit dat zij niet sneller van simkaart wisselde onvoldoende is om de weigeringsbeslissing te staven, dient te worden benadrukt dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motieven en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

In dit verband treedt de Raad de commissaris-generaal nog bij waar deze op goede gronden considereert als volgt: *“Daarbij kunnen ook uw verklaringen over hoe u bijna opgesloten leefde niet overtuigen. Zo moet u drie maal worden gevraagd hoe u uw tijd juist doorbracht, voor u hier een concreet antwoord op kan geven (CGVS, p. 20). Het is daarbij ook vreemd dat u aan uw ouders vroeg om boodschappen te doen, maar u wel zelf naar buiten zou gaan voor zaken zoals reiskoffers kopen (CGVS, p. 17). Dat u dan ook nog eens verklaart dat jullie probeerden geen muziek op te zetten zodat ze zouden denken dat er niemand was, houdt helemaal geen steek, gezien jullie wel films keken en spelletjes speelden, u nog uw huis verliet samen met de vader van uw kinderen en uw moeder ook nog boodschappen voor u deed (CGVS, p. 20).”* Met de argumentatie dat zij geprobeerd heeft om haar dagelijks leven gedurende deze korte periode van enkele dagen zo goed mogelijk te beschrijven, dat zij en haar kinderen uiterst discreet en stil films keken en spelletjes speelden in de woning en te hernemen dat zij wel degelijk naar buiten is gegaan om enkele zaken te regelen maar hierbij voorzorgsmaatregelen heeft genomen, herhaalt verzoekster opnieuw eerder afgelegde verklaringen en minimaliseert zij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.3.4.3.6. Waar verzoekster de tegenstrijdige verklaringen die in de bestreden beslissing worden vastgesteld aangaande haar al dan niet slecht contact met haar ex-man poogt te vergoelijken stellende dat er geen tolk aanwezig was tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en er moeilijk rekening kan worden gehouden met haar verklaringen gedurende dat interview, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen reeds werd uiteengezet in punt 2.3.4.3.3. en waarin wordt overwogen dat er uit niets vertaalproblemen blijken, dat niet blijkt dat het interview geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van dat interview, of dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Verzoekster toont bijgevolg geen probleem of nadeel aan dat zij zou hebben geleden door de afwezigheid van een tolk. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekster ook in het verzoekschrift aangeeft dat zij het huis verliet samen met haar ex-echtgenoot en ook zijn auto heeft gebruikt, hetgeen toch wel duidt op een zekere verstandhouding tussen hen beide. In dit licht wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht opgemerkt dat de vaststelling dat verzoekster geen interesse vertoont in de situatie van de vader van haar kinderen wel degelijk afbreuk doet aan de door haar geschetste vrees voor vervolging. Te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat zij nog contact met hem heeft gehad gezien hij haar heeft ingelicht over de situatie in kolonie San Antonio (administratief dossier, CGVS, p. 21). Door in het verzoekschrift voorts nog te beargumenteren dat zij niet *per se* in contact wil blijven met haar ex-echtgenoot maar zij wel degelijk in contact waren na de vervolgingsfeiten omdat hun gezamenlijk kind gevisieerd werd door bendeleden en zij dus een gemeenschappelijk doel hadden om hun zoon zo snel mogelijk in veiligheid te brengen, brengt zij geen valabel argument aan om te verklaren waarom zij geen interesse meer toont in de situatie van de vader van haar kinderen. Hoe dan ook dient te worden herhaald dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motieven en niet met de diverse onderdelen van de motieven op zich, vermits één motief misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te schragen, doch dit wel is in samenhang met andere motieven.

2.3.4.3.7. Aangaande de paspoorten van verzoekster en haar kinderen wordt in de bestreden beslissing bovendien nog pertinent opgemerkt als volgt:

“Het is daarbij ook opvallend dat u de paspoorten van u en uw kinderen (documenten 1, 3 en 4) al aanvraag op 26 juli 2019, meer dan vijf maanden voor uw beweerde problemen. U zou deze paspoorten hebben aangevraagd omdat de vader van uw kinderen u toen al had gevraagd om uw kinderen in december 2019 te mogen meenemen naar Guatemala. U slaagt er echter niet in om een duidelijke reden of verdere details te geven over deze geplande reis. U beweert eerst dat de vader van de kinderen deze reis wilde ondernemen omdat hij een liefde had in Guatemala, maar u zou dit pas hebben ontdekt toen u

in België was. Vervolgens komt u niet verder dat te zeggen dat ze Guatemala wilden bezoeken. Dat u zo weinig weet te vertellen over deze geplande reis, terwijl het gaat om een reis met uw kinderen over wie u het hoederecht had, kan maar weinig overtuigen, te meer omdat deze reis plots ook niet blijkt te zijn doorgedaan en u zelf ook zonder enige aanwijsbare reden uw eigen paspoort had aangevraagd. Dat het iets routineus was, kan wederom niet overtuigen, gezien noch u, noch uw kinderen al eerder een paspoort hadden gehad (CGVS, p. 14)."

Door in het verzoekschrift te volharden in haar verklaringen, brengt zij geen enkel valabel element bij om voormelde terechte vaststellingen te verklaren of te weerleggen.

2.3.4.3.8. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) waar verzoekster nog aanhaalt dat er in El Salvador kolonies zijn waar je moet betalen om binnen te gaan en dat je op de bus naast een bendelid zou kunnen zitten, dit de algemene situatie in El Salvador betreft dewelke niet wordt betwist, doch welk feit niet volstaat om een gegronde vrees of een reëel risico aan te tonen; (ii) in zoverre verzoekster verklaart dat zij in een gebied woonde dat gecontroleerd werd door de bende 18 en haar echtgenoot in een gebied woonde dat gecontroleerd werd door de bende MS, dient vastgesteld dat verzoekster zelf verklaart dat beide bendes niet echt een invloed hadden op haar dagelijkse leven, zij zelf nooit iets heeft moeten ondernemen toen zij verhuisde en zelfs een soort toelating kreeg van de bende 18 om in haar huis te gaan wonen, alsook dat de vader van haar kinderen – ondanks dat hij in een gebied van een rivaliserende bende woonde – zijn kinderen mocht bezoeken; (iii) zo verzoekster gewag maakt van een toxische sfeer op het werk, moet worden vastgesteld dat zij al stopte met haar werk in december 2019 en zij verklaarde hierdoor niet langer problemen te kennen; (iv) ook wat betreft verzoeksters neef die in 2016 vermist zou zijn geraakt, zij zelf verklaart nooit persoonlijke problemen te hebben gehad door wat er met hem is gebeurd en (v) ook de vrees die verzoekster aanhaalt voor haar dochter, dat ze meisjes niet alleen vermoorden maar ook verkrachten en in mootjes hakken, louter hypothetisch is en niet kan dienen om in haar hoofde een nood aan internationale bescherming kenbaar te maken. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen

2.3.4.3.9. Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent het feit dat verzoekster geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.4.3.10. Verzoekster wijst in het verzoekschrift op het profiel van haar zoon dat overeenkomt met het profiel van kinderen die door bendes worden geïdentificeerd voor gedwongen rekrutering en haalt hierbij ook de UNHCR *Eligibility Guidelines* aan.

Vooreerst herinnert de Raad er aan dat bendeleiden in het kader van een rekrutering personen met een welbepaald profiel viseren. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijk socio-economische situaties viseren met het oog op rekrutering en dit vanaf heel jonge leeftijd; zo vindt rekrutering meestal plaats rond de leeftijd vanaf 10 tot 15 jaar (UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19, UK Home Office *“Country Policy and Information Note, El Salvador: Gangs”*, februari 2020, p. 25-26 en Refugee Law Initiative *“An atomised crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”*, p. 19).

In de landeninformatie bijgebracht door beide partijen, kan worden gelezen dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten (zoals op de uitkijk staan als poste), waarbij een vraag tot 'samenwerking' of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Evenwel, niet alle kinderen en jongeren, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren die vervolgens bij de bendes aansluiting vinden om er een identiteit te krijgen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door bendes in El Salvador veelal is ingegeven door persoonlijke kenmerken zoals armoede, lage scholingsgraad of de veiligheid van henzelf en hun families. Veelal gaat het om een vrijwillige of semivrijwillige rekrutering waarbij verschillende bronnen wijzen op de afwezigheid van opties voor de jongeren in deze wijken. Zo zijn het bijvoorbeeld de ouders die zich geprivilegieerd voelen omdat de bende hun kind kiest om er deel van uit te maken dan wel de kinderen

zelf die dankzij de bende een soort bescherming ervaren die ze zonder de bende niet zouden hebben of voelen zij zich gemotiveerd door het krijgen van kleine voordelen (cadeautjes, maaltijden, enz.) en het winnen van respect en sociale status. Kortom, het zijn bovenal arme jongeren die, mede omdat ze lager opgeleid zijn en vaak niet naar school gaan, dan wel jongeren die te maken krijgen met politieke, economische en sociale uitsluiting, die het grootste risico lopen op rekrutering (zie “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*”, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19; UK Home Office “*Country Policy and Information Note, El Salvador: Gangs*”, februari 2020, p. 23-27 en Refugee Law Initiative “*An atomised crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*”, p. 15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020).

Hoewel het profiel van verzoeksters zoon aan zekere van de geschetste kenmerken van jongeren voldoet, zo is verzoeksters zoon thans 14 jaar oud (administratief dossier, ‘verklaring’ DVZ, vraag 16), dient te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat verzoeksters gezin en haar zoon zich in een precare socio-economische situatie bevonden noch dat verzoekster, haar zoon of een ander lid van hun (kern)gezin enige affiniteit zouden hebben met de bendes. Zo studeerde verzoekster boekhouden, vatte zij ook de studie gerechtswetenschappen aan aan de universiteit (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vraag 10; CGVS, p. 5-6) en werkte zij tot december 2019 voor het gemeentebestuur van Santa Cruz Michapa (administratief dossier, CGVS, p. 10-11). Verzoeksters kinderen liepen verder ook school in El Salvador (administratief dossier, CGVS, p. 12) en verzoekster verklaart dat zij nooit geld heeft moeten lenen om basiskosten te betalen (*ibid.*).

Er zijn in het administratief dossier geen aanwijzingen die aannemelijk maken dat daar alsnog anders over moet worden gedacht. Verzoekster maakt immers, naast haar vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat haar zoon bij terugkeer door de bende 18 of door een andere bende zal worden vervolgd of geïsoleerd. Haar relaas bevat geen geloofwaardige elementen waaruit kan blijken dat hij werd of zou kunnen worden benaderd door bendes in het kader van een samenwerking of rekrutering. Evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen, zoals ervaringen van vrienden of familie in dit kader.

2.3.4.3.11. Verzoekster merkt in het verzoekschrift nog op dat er meer en meer rapporten getuigen over het feit dat terugkerende Salvadoranen, na een weigering van een verzoek om internationale bescherming te hebben verkregen, een risico lopen voor hun leven. Verzoekster citeert hierbij uit het rapport “*Deported to Danger*” van Human Rights Watch van 5 februari 2020. Verzoekster hekelt in dit verband dat dit onderwerp niet behandeld wordt door de commissaris-generaal.

De Raad merkt vooreerst op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendedegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het in het verzoekschrift aangehaalde Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bendedgeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes geïsoleerd werden. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier echter niet in.

Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoekster immers niet aannemelijk dat zij ten gevolge van problemen met de bende 18 El Salvador zou hebben (moeten) verlaten. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekster voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van

bendeleden stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegeërelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegeërelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden geëiseerd door bendeleden. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen met de bende 18 die een rekruteringspoging zouden hebben ondernomen ten aanzien van haar zoon, kan zij evenmin dienstig verwijzen naar het profiel van persoon die zich “*verzet tegen de autoriteit van de bendes*” omwille van deze ongeloofwaardig geachte problemen.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu de beweerdde problemen met de bendeleden van bende 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van haar eerdere beweerdde problemen met bendeleden en/of het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

2.3.4.4. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c)

van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds. Er wordt niet betwist dat de bendes wel degelijk als actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus “*Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen benedeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus “*Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat – en dit in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd – *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die zij aanhaalt in haar verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gestoeld. Verzoekster toont hiermee allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In zoverre verzoekster in dit verband nog verwijst naar het arrest nr. 243 676 van 5 november 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat uit voormeld arrest geenszins volgt dat het bendegeweld een zodanig niveau bereikt dat “*iedereen er slachtoffer van kan zijn*”.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Gelet op het voorgaande is het betoog van verzoekster dat bescherming zoeken bij de lokale autoriteiten geen optie is, waartoe zij citeert uit diverse artikelen en rapporten (verzoekschrift, p. 26-27) niet relevant.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET